

La finestra oberta

SANDRA
CANO

Una coresponsabilitat!

Ja fa 10 mesos que dura la crisi econòmica que ve derivada de la sanitària. Deu llargs mesos que sentim la paraula coresponsabilitat mentre moltes petites empreses, que ja vivien escanyades, ara s'estan dessagnant. Les normes que estableixen que «si no factures menys de el 50 per cent» a tu no et toca reducció d'arrendament, o no pots accedir a un expedient de regulació temporal de feina, les estan ofegant.

Empreses que han aguantat, i de manera valenta, dia a dia. Aixecaven les seves persianes i donaven servei i defensaven el comerç de proximitat, i que han après a reinventar-se. Són empreses i comerços que no van pas tenir beneficis tots els altres anys anteriors. Alguns cobrien despeses i altres posaven diners de les seves butxaques per pagar, alguns mesos, les pèrdues.

Amb alegria reben la notícia que poden, si han vist la seva facturació afectada fins a un 70 per cent, acollir-se, ara sí, a l'ERTO. Però és una alegria que poc poden gaudir doncs també, pocs dies després d'arribar la bona notícia, es diu que cal que l'empresa es faci càrrec de un percentatge molt més elevat, que fins feia uns mesos, de la retribució salarial.

Molts han aguantat com a valents esperant que en festes la cosa s'anímés i el calaix no estigués tan buit o, simplement, no es podien acollir a les mesures doncs la seva facturació arribava de manera massa justa al que el Govern considerava que era suficient per mantenir-se. Ara que el ma-

teix Govern creu que amb menys facturació es pot demanar es veuen altra vegada castigats i no entenen perquè la coresponsabilitat no els inclou ni acull.

Caldria fer una reflexió entre tots. Aquests empresaris i autònoms que han estat oberts, que no han pogut acollir-se als ESTOs perquè no els ho permetien, perquè ara, amb el canvi de la norma, es veuen més perjudicats que aquells que si s'han pogut beneficiar.

Els hem de felicitar i també estar-los agraïts. Tot i no ser milionaris ells sí que han entès el que vol dir coresponsabilitat, aguantant amb les persianes aixecades i fent país, no mirant només per ells mateixos.

Les grans cadenes empresarials i els que han tancat i s'han acollit al benefici de les ajudes que la llei els ha generosament permès no han hagut de patir. Són els que, tot i que han tingut anys amb molts beneficis, han mirat per no perdre més que «el que toca». Així baixant persianes i enviant al personal a casa amb ERTO han fet que la pandèmia no arrasés amb els seus negocis assentats fa tants anys al país.

Però els que són dignes de rebre una felicitació són les empreses que, tot i perdre calers, han estat coherents i han entès que fer país era perdre ara

doncs gràcies al país havien guanyat molt, anys enrere. Han estat solidaris i han entès perfectament el que vol dir coresponsabilitat. Entenen que el país els tornarà, com ha fet sempre, aquest gran esforç que fan avui.

Estem cansats de sentir que el cas per cas no es pot mirar... és una llàstima i una gran injustícia. Si els que s'han pogut acollir als ERTOs aquests mesos tan durs ara es miressin cas per cas potser molts encara podrien aguantar una mica més, i en aquesta carrera de fons que encara queda per endavant, podrien assolir la meta final. El que sembla evident és que molts no podran, mentre es consoliden les ajudes selectives, per més que vulguin, aguantar.

N'hi ha que diuen que els Progressistes som una mica de treure punta a tot i ara potser ens tornaran a dir que mai plou al nostre gust. Però als que tenen el paraigua agafat pel mànec els hem de dir que ara que caurà encara més aigua, cal que es mantingui obert el comerç.

Cal que ens agafem fort i ens abriguem bé tots, perquè el temporal encara serà llarg i tots haurem de poder-lo superar, d'una o altra manera, amb o sense la mateixa ajuda per a tots. ≡

Membre del Consell Nacional de Progressistes-SDP